

משנה יומא פרק ז

Mishnah Yoma, chapter 7

(1) The High Priest then came to read [the Parshah of the day, in the Torah]. If he wanted, he could read while wearing the linen vestments [which he wore while doing the service] or he could wear his own [personal] white robe [since the reading of the Torah is not considered a rite]. The synagogue attendant would take a Torah scroll and hand it to the head of the synagogue, the head of the synagogue [who decides who will be called up to the Torah, who shall serve as hazzan etc.] hands it to the assistant [High Priest], and the assistant hands it over to the High Priest [this ceremony highlighted the exalted status of the High Priest]. The High Priest stands [up in honor of the Torah, thus intimating that he had been sitting until now, proving that he was in the woman's courtyard, since no one except the kings of Judah were permitted to sit in the Temple Courtyard], and receives it and reads [the section beginning with] Aharei Mot (Leviticus 16) [and while the interpreter translated the last verse into Aramaic he rolled the Torah scroll and read the nearby section beginning with]: “But on the tenth [of the month it is a day of atonement]” (Leviticus 23:26). Then [rather than rolling to the next section] he rolls up the Torah scroll, holds it in his bosom, and says: More than that which I have read before you, is written here, and he then recites by heart: “On the tenth day [of this seventh month]” of the Book of Numbers (29:7). [Since this section was far

א בא לו כהן גדול לקרות. אם רצה לקרות בבגדי בויץ, קורא. ואם לא, קורא באצטלית לבן משלו. חזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת, וראש הכנסת נותנו לסגן, והסגן נותנו לכהן גדול, וכהן גדול עומד ומקבל (וקורא עומד), וקורא אחרי מות ואך בעשור. וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו, ואומר, יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן, ובעשור שבחמש הפקודים קורא

רבנו עובדיה מברטנורא

א בא לו כהן גדול לקרות. פרשת היום: בבגדי בויץ. שעבד בהם עבודת היום: קורא שמוטר ללבוש בגדי כהונה אפילו שלא בשעת עבודה, דבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן: באצטלית. לבוש עשוי כמין חלוק לבן: משלו. שקריאת הפרשה אינה עבודה: חזן הכנסת. שמש: ראש הכנסת. על פיו נזתכים כל צרכי הכנסת, מי שמפטיר ומי עובר לפני התיבה. ונותנים ספר תורה מזה לזה משום יקרא דבהן גדול להראות שיש שררות הרבה למטה ממנו: עומד ומקבל. מכלל דעד השתא יושב הוה. נמצינו למדים דבעזרת נשים היה קורא, דאי בעזרת ישראל וכל שכן במקום המקודש יותר ממנה, אסור לישב. אלא למלכי בית דוד מותר להם לישב בעזרה, דכתיב (שמואל ב ז) ויבוא המלך דוד וישב לפני ה': וקורא אחרי מות ואך בעשור. שבפרשת אמור. שמוטר לדלג בתורה בענין אחד כשהוא קרוב בכדי שלא יפסיק התורגמן. אבל אם קודם שיגלול הספר תורה עד מקום הדלוג

from the last section it would not be proper to have the congregation wait while rolling the Torah from Leviticus to Numbers.] He recites over it eight benedictions: [The two benedictions recited] for the Torah [before and after its reading], for the Temple service [רצה], for the thanksgiving [מודים], for the forgiveness of sins [סלה לנו] and for the Temple separately [that the Divine Presence should remain in the Temple] and for Israel separately [that the Divine Presence should remain within Israel] and for Jerusalem separately, for the priests separately [that their rites should be pleasing for G-d] and for the rest of the prayer [that Israel's needs be satisfied].

(2) The one seeing the High Priest while he is reading [the Torah] does not see the ox and the he-goat that are burned, and the one seeing the ox and the he-goat being burned, do not see the High Priest while he is reading. Not because [by doing so he leaves the viewing of one mitzvah while] it [is in progress for another and thus] is prohibited to do so [for this is not the case, since viewing a mitzvah is not considered as actual participation in a mitzvah], but rather, since [the burning took place outside Jerusalem] the distance [between the two areas] was great, and both rites were performed at the same time.

רבנו עובדיה מברטנורא

יפסיק התורגמן המתרגם פסוק שקרא הקורא, אסור לדלג ולגלול, שנמצאו צבור יושבים ומצפים, ואין זה כבוד הצבור: **יותר ממה שקריית לפניכם כתוב כאן**. שלא להוציא לנו על הספר תורה, כשרואין אותו קורא פרשה שלישית על פה יהיו סבורים שספר תורה חסר אותה פרשה: **ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה**. שהיא רחוקה מפרשת אחרי מות ואך בעשור, יותר מכדי שיפסיק התורגמן, לפיכך אינו יכול לגלול ספר תורה עד שם לפי שאין גוללים ספר תורה בצבור מפני כבוד הצבור, וספר תורה אחר אינו יכול להביא משום פגמו של ראשון שלא יאמרו הראשון חסר הוא: **על התורה**. שתי ברכות אחת לפנייה ואחת לאחריה כדרך שמברכין בבית הכנסת: **על העבודה ועל ההודאה**. רצה ומודים: **ועל מחילת העון**. סלע לנו: **ועל המקדש**. שתשרה בו שכינה: **ועל הכהנים**. שיתברכו ויהיו קרבנותם לרצון: **ועל ישראל ועל שאר התפלה**. מפרש בגמ'. תחנה רנה בקשה מלפניך שעמך ישראל צריכין להושע ברוך אתה ה' שומע תפלה: **ב לא מפני שאינו רשאי**. דמהו דתימא דהרואה עבודה אחת אינו רשאי להניחה כדי לילך לראות עבודה אחרת דאין מעבירין על המצות, וראיית עבודה מצוה היא משום ברב עם הדרת מלך, קא משמע לן דלא מעבר מצוה

(3) If he read the Torah in the linen vestments, he would then sanctify his hands and feet, undress, and go down to immerse [in the mikvah]. He came up, dried himself, while they brought him his gold vestments. He dressed and then sanctified his hands and feet. He then went out and offered his [burnt-offering] ram and the [burnt-offering] ram of the people (see Leviticus 16:24) and the seven unblemished one year old male sheep [mussaf-offerings] (see Numbers

ג אם בבגדי בוץ קורא, קדש ידיו ורגליו, פשט ירד וטבל, עֲלֶה וְנִסְתַּפַּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב, וְלִבְשׁוֹ, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת אֵילָו וְאֶת אֵיל הָעֵם, וְאֶת שִׁבְעַת כִּבְשִׂים תְּמִימִים בְּנֵי שָׁנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיָה קָרְבִּין, וְפַר הָעוֹלָה וְשַׁעֲרֵי הַנֶּעֱשֶׂה בַּחוּץ (הָיָה קָרְבִּין) עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְפָּיִם: ד קִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפְשֻׁט וְיָרַד וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן, וְלִבְשׁוֹ, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. נִכְנַס לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּפֶף וְאֶת הַמַּחְתָּה. קִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפְשֻׁט וְיָרַד וְטָבַל, עָלָה

29:8); these are the words of Rabbi Eliezer [who maintains that the offerings of the day were offered in the order that they were written in the Torah]. Rabbi Akiva says: They [the seven sheep] were brought with the daily Tamid-offering of the morning [this is deduced from the verse: “Besides the **morning** burnt-offering you shall offer **these**,” (Numbers 28:23)] as well as the ox for a burnt-offering. But the he-goat [sin-offering of Numbers 29:11] which is done outside [i.e., whose blood was sprinkled on the outer altar] was brought with the daily Tamid afternoon offering.

(4) He sanctified his hands and his feet, undressed and went down and immersed [in the mikvah]. He came up dried himself. They then brought him his white [linen] vestments, he dressed and sanctified his hands and feet. He went into [the Holy of Holies] to remove the ladle and shovel-pan. He sanctified his hands and his feet, undressed, went down, immersed, came up and dried off. They then

רבנו עובדיה מברטנורה

היא, כיון שאינו עסוק בה: ג אילו ואיל העם. טעמא דר' אליעזר, משום דאילו ואיל העם ואמורי חטאת והוצאת כף ומחתה כל הני דכתיבי ברישא בתורת כהנים בפרשת היום, עביד להו ברישא. והדר עביד מוספין פר העולה ושבעה כבשים ושעיר הנעשה בחוץ, כולן עם תמיד של בין הערבים דכתיב לבסוף, בחומש הפקודים: ורבי עקיבא אומר. פר העולה ושבעה כבשים של מוספין: עם תמיד של שחר היו קרבין. דכתיב (במדבר כח) מלבד עולת הבוקר אשר לעולת התמיד וגו', אלמא מוספין עם עולת החבוקר נעשים בסמוך לה, ואחר כך עבודת היום, ואחר כך שעיר הנעשה בחוץ, ואע"פ שהוא מן המוספין אינו יכול להקדימו לעבודת היום לפי שנאמר בו (שם כט) מלבד חטאת הכפורים, למדנו ששעיר הפנימי שהוא מעבודת היום קודמו, ואחר כך אילו ואיל העם, ואחר כך אמורי חטאת, כל אלו בטבילה שלישית, ואחר כך הוצאת כף ומחתה. ואחר כך תמיד של בין

brought him his gold vestments he dressed, sanctified his hands and feet, and went into the Sanctuary to burn the afternoon incense and light the lamps. He sanctified his hands and his feet, and undressed. They then brought his personal clothes. He dressed, and they would accompany him to his house where he would make a feast for his friends for having exited the Sanctuary in peace.

(5) The High Priest would serve in eight vestments and the common priest

in four. [The common priest would serve] in a tunic, pants, a hat and a belt. The High Priest would add to these, the breastplate, the ephod [apron], the robe and the *tzitz* [forehead plate]. Only while wearing these eight vestments were they to question the Urim VeTumim. It was only questioned on behalf of the king, the court, or someone who the community requires [to lead them in war, i.e., the priest anointed for war]. [The High priest would submit a question and certain letters of the names of the tribes engraved on the Breastplate, would light up and thus spell out an answer to the submitted question].

רבנו עובדיה מברטנורא

העריבים והלכה כרבי עקיבא: ד ולהטיב את הנרות. הטבה זו, הדלקה היא: ה באלו נשאלים. כהן הנשאל באורים ותומים צריך ללבוש שמונה בגדים. וכיצד שואלים באורים ותומים, השואל פניו אחורי הכהן הנשאל, הנשאל פניו כלפי הארון, והשואל אומר, אעשה דבר פלוני או לא אעשה. ואינו שואל בקול רם ולא מהרהר בלבו, אלא בקול נמוך ורוח הקודש לובשת את הכהן, ומביט בחושן, ורואה אותיות בולטות בחושן כנגד פניו, עשה כך או לא תעשה כך. לפי שהיו כתובים על אבני החושן שמות של שנים עשר שבטים ואברהם יצחק ויעקב ושבטי יה, נמצאת כל האלפא ביתא שם, ורוח הקודש היתה מודיעה לכהן איך יצרף האותיות הבולטות זו עם זו עד שיבין משמעותן של הדברים: אלא למלך וכו'. דכתיב (במדבר כז) ולפני אלעזר הכהן יעמוד וגו', הוא, זה מלך. וכל בני ישראל אתו, מי שכל בני ישראל אתו לצאת למלחמה. אחריו, זה משוח מלחמה (דהיינו) למי שצורך הצבור בו. וכל העדה, אלו סנהדרי גדולה:

וְנִסְתַּפְּג. הֵבִיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבְשׁ, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וְנִכְנַס לְהַקְטִיר קֶטֶרֶת שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים וְלִהְטִיב אֶת הַנְּרוֹת, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפָשַׁט. הֵבִיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצָמוֹ, וְלִבְשׁ. וּמְלוֹיֵן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ. וְיוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו בְּשָׁעָה שִׁיּצָא בְּשִׁלּוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ: ה כִּהֵן גְּדוֹל מְשַׁמֵּשׁ בְּשִׁמוֹנֵה כְּלִים, וְהִהְדִּיֹט בְּאֶרְבָּעָה. בְּכַתְּנֵת וּמְכַנְסִים וּמְצַנְפֵת וְאַבְנֵט. מוֹסִיף עָלָיו כִּהֵן גְּדוֹל, חֹשֶׁן וְאַפֻּד וּמְעִיל וְצִיץ. בְּאֵלּוֹ נִשְׁאָלִין בְּאוֹרִים וְתַמִּים. וְאֵין נִשְׁאָלִין אֵלָּא לְמַלְךְ וְלְבֵית דִּין וְלְמִי שֶׁהַצִּיּוֹר צָרִיךְ בוֹ: